

מדור הבחינות

מינהל הסטודנטים

אוניברסיטת בר-אילן

מספר סידורי 1125362

55

מס' מחי: 55

שנת: תשע"א סמסטר: 2 מועד: 1 מטלה: 1
קורס: 01 938 99 אי וודאות במשפט הישראלי, 1

המחברת נבדקה ביום: _____

הציון: _____

חתימת המרצה: _____

מס' סידורי 1 מתוך 1 מחברות

הוראות לנבחן

1. עליך להבחן בחדר בו הנך רשום.
2. הנח ליד המשגיח בבחינה את חפצייך האישיים כגון: תיקים, ספרים, מחברות, מכשירים סלולריים, קלמרים וכו'.
3. אסור להחזיק בהישג יד חומר הקשור לבחינה/לקורס אלא אם הותר הדבר בכתב על ידי המרצה ורק בהתאם למותר.
4. מסור למשגיח/ה על הבחינה תעודת זהות וכרטיס נבחן חתום ותקף לסמסטר בו מתקיימת הבחינה.
5. **היציאה לשירותים במהלך הבחינה אסורה בהחלט.** נשים בהריון ונבחנים באישור מתאים רשאים לבקש מהמשגיח/ה לצאת. היציאה בליווי המשגיח/ה ובהתאם לנוהלי האוניברסיטה.
6. נבחן היוצא ללא רשות מחברתו תפסל ותועבר לוועדת משמעת.
7. יש להישמע להוראות המשגיח/ה. אין לעזוב את חדר הבחינה ללא קבלת רשות. חל איסור מוחלט לפנות לנבחנים אחרים בכל עניין ודבר. **בכל עניין פנה למשגיח/ה.**
8. בתחילת הבחינה מלא את פרטיך האישיים ע"ג המחברת. תלמיד שקיבל לידיו שאלון ואין ברצונו להיבחן, חייב להמתין 1/2 שעה בכיתה מתחילת

9. קריאת השאלון מותרת רק לאחר קבלת רשות המשגיח/ה.
10. יש לכתוב את התשובות בדיו, בכתב ברור ונקי על **עמוד אחד של כל דף**. אין לכתוב בשוליים, הכותב טיוטה יקדיש לה את הצד הימני של המחברת ואת ההעתקה הנקיה יכתוב בצד השמאלי. את הטיוטה יש למחוק בהעברת קו. אסור לתלוש דפים מן המחברת.
11. עבר הנבחן על תקנות הבחינות, תשלול ממנו הרשות להמשיך בבחינה, והוא יועמד לדין משמעתי.
12. משך זמן הבחינה מצויין בראש השאלון. עם הודעת המשגיח/ה כי תם הזמן, על הנבחן להפסיק את הבחינה, למסור את המחברת עם השאלון ולצאת מאולם הבחינה. מחברת שלא נמסרה בתום ההודעה לא תיבדק.
13. אחזקת מכשיר טלפון סלולרי (אפילו סגור) ברשות הנבחן, מביאו מיידית לפסילת הבחינה.

בה/3/הא

ועדת המשמעת מזהירה!

נבחן שיימצאו ברשותו חומרי עזר, אסורים או ייתפס בהעתקה, יענש בחומרה עד כדי הרחקתו מהאוניברסיטה.

שנה"ל levan סמסטר ב מועד 10
מס' קורס 01-939-99
מחלקה פסיכולוגיה תאריך 29.7.11
המרצה ד"ר מיכאל ברוס
מבחן חלק (אם הבחינה בשני חלקים)

הוראות לנבחן בנושא סריקה:

אין לכתוב במחברת בעפרון. יש לכתוב בעט בצבע כחול כהה או שחור בלבד. אין להשתמש בנוזל מחיקה (טיפקס). אין לכתוב בשוליים משני צידי הדף. מחברת בכתב מרושל משפיעה על תוצאות הסריקה.

שם לבל! השוליים יחתכו לפני הסריקה. לכן, חל איסור מוחלט

א. א. ההקבלה בין ספך לספך הוא שבאשר יש לו ספך הכוונה היא שחסר
לו מרכיב מסוים במחנה כדו לצטרף מה קצוק היה, ישנו פאז של מוכרז
אנסיקור אך חסר בו חלק. ישנה יכולת במאוויה להשלים אולי, ישנו
אולם, יתכן שלא יושלם אך ניתן להשלים. אומרת זאג כמאשר ישנו ספך
אני מפקפק בטצמ הטול של אצט. במצב זה הטמנה היא שבאשר
חסר מרכיב מסוים עם אס יזיב זרז מיצט, זרז ציור וכו' אכן לטולס לא סאתר
אצט מה היה. יש משכו מוכנה שמקפיל אר אפסכור הביטה.

מבחן הערי על פיו ניתן להכריע הוא האם יש דבר להסיר את הספך או להניח
לצדו או שלא, כאשר ניתן מצדד בספך ונאשר לא-מצדד בספך.
פסח קליין הדקס זאג אמאמו נאשר הבחז בין המצב של "המושט של טרוטן" - ספך
שנית להסירו לבין המצב של "המאטיקס" שבו לטולס לא ניתן יהיה להסיר לקחיו א-בספך.

ב. חפז הכוונה גרזר באונחי רב-על שמחה כחצקה שאינה פוספת -
חצקה של הכלה, המבוססת על העיון ורקומט מנסיון החיים, חצקה שאינה פוספת
מגאר מצ'אוג מסוימה ואינה מבוססת על איכות קונקסי. אנתנו יודעם
מנסיון החיים שאצט הדק כלל מגבון למה שהוא עושה ולכן אנו רשאים להניח זאג
אזכור ההכסטה השיפוטית. אצטג האנו זבוט חצקה מסוג גב הא חצקה
שבאה במקום עדים, היא סוג של ראיה ועיך לסגור אותה. אולמן מקליג לטומה זאג
נמה לחצה שאינה פוספת רצינות מצ'יג באבד (ואל כעיון הכרתי).

ג. נטל הפטרט הוא הנפל שנתפס מהדין המחוי ומשמחו - מי צריך לשטרט את הפוסט
בצבא, מי מפסיד כאשר כמט המאננים מעזיגה בסול השיטוט. כמט נטל
הפטרט נשאר קבוע לאורך המשפט ולא מוכה מצד לצד כמו נטל הבאת הראיות, ל
ובאופן קניי הנפל יהיה מושל על הגבט ואור הפלז הכסיסי המוציא מחבתו עליו הראויה (א' הרטן)
לכל זה ישנם רצינותיים שונים: נובט מקשה חכמה של צ'ונק בספר חכמי - אמה אצט
צ'ונק להגן על עצמו במצבאים ממנו? גישה אינטימטיב-דבר הוא שלי פ טז לא הופח אחרת
טיטון פלזי - זוג זול אמוציא מחבתו (הגבט) להפסא ראיה אלוטוס, טיטון יפתי - הפלז
התנול המפסטי מצ'ינה הצבקה וטיטון חכמי - אני רשאי להניח שמחנה המצ'אוג היא האמת
עם זאג, נטל הפטרט יכול לעבור צד כאשר הדבר נעשה בחקיקה נאשר וזה מפני
שקיימה נטל הפטרט יש בה פקיעה בצבאות (קובט מי יפסיד), לו קיימה צרכית נכמטיב
וכמט זיה אהושט בחקיקה ראשית-אבד. (פסד מוסב מלול, חוקים סוציאליים וטז)
* בנטל נטל הפטרט יכול להשתנה במצבים ש צמיחה סיבגור ומוכרזת.

[The page contains extremely faint, illegible text that appears to be bleed-through from the reverse side of the paper. The text is scattered across the page and is not readable.]

א. הוראה זו לא עלה בקנה אחד עם הפל המוצא מחקמו ח"ו הנאיה

בצורת הקנטה הקלאסית. על פי כלל זה יוסף ה' הטבת, זה שבו צה

להוציא מחקמו כפל/רכוש / להצטרף מלבד משפטי קיים / להויר חתך לפל וכו'

הנעלם של הבאה ראיה והנעלם של השפוט. עם זאת ישנם מצבים שבהם

כל זה לא יוצר כך כיוון שאנו כחברה מתוך שיפוטיות שונים מחזיקים

330 מסוים יצבה, באומר יש כאן קביעה דרכי. ^{קביעה} ~~שהשליטה היא~~

פגיטה בצבויג - הפסד פוטנציאלי במשפט לניוס. בוקמאלר למצבים אלו הם

בגב.מ. פיצויים למחור כמו קפט פיומה הנע, שקיונה (היא) (משפחה של

המנחה) הטבת ופיוה התובה לשכר אך המצנה מתוך שדול סוציאלי קבטה

שאין לה ראוי שהמשפחה ^{השטה} צריכה להוסיף קשע ולכן הנעל יוסף המצנה להוסיף

שאין קשע בין השבת הלבאוי למחור. בציטוט של הנעל נותן לראיה שאה - הנעל

הוא יחיד נעזר רבים ויש סתירה ביניהם, לכאורה עם הפל הפרח ש(צא נעזר

החיד עליו הנעל להוסיף ולשכר אך קובע הנעל שהפרח ^{במקרה} לקראים מוחזקים לעדי החיד

מוחזק - הטובה זה שמחנן כווצים להוציא צבד מה, שבדו הצבר שטוענים טפלו.

באומר החיד הוא "המוציא" במקרה זה ואילו יהיה לשכר ולהקיא ראיה במ סכסוף.

עמך למטון שהשקול פח הוא טאב הפל והסדר החברתי - מקריבים זכור של הפסד

למסרה הצבור, הפסד ילכך להוסיף אה סטנלגו. 12/12

ב. פהוראה הראשונה ממתישה אה מעבר הנעל לצד הרבה. כאשר ישנה

גמיעה על פציעה חילי אצי הטבת ילכך להוסיף עם סרני תבעי נגדן פקיה

אה סטנלגו ואלה תרשו בן השיחה לפציעה, אף כאשר חילי מה - אוטומטי

משפחה אינה צריכה להוסיף אה תרשו הסבת וקביעה הוא להצד השני (הצדו,

המצדו) צריכים להוסיף אה ההפך - הנעל איהם. ^(במיוחד) כפי שחוסבר לצייל שדול סוציאלי

עמך למחוקק לשלך אה הפל היקף אה "המוציא מחבנו" החוזת השניה ממתישה

זאת מכיוון אחר, אצם שטון לפטור ממש כי כבר שלם, ח"ו להוסיף שאה, הנעל

לא יהיה ח' רשור המס - עם כאשר הוא הטבת! כמו קפסד קורא אכר

שבו נקטו כי עם כאשר אין חוצא - כפל במשמחה הוקחה, אלא הצהנה

א מצד מסוים, אלו אישור על מצד קיים, ~~עמך~~ עם זה מצדים אלו ח' הפל

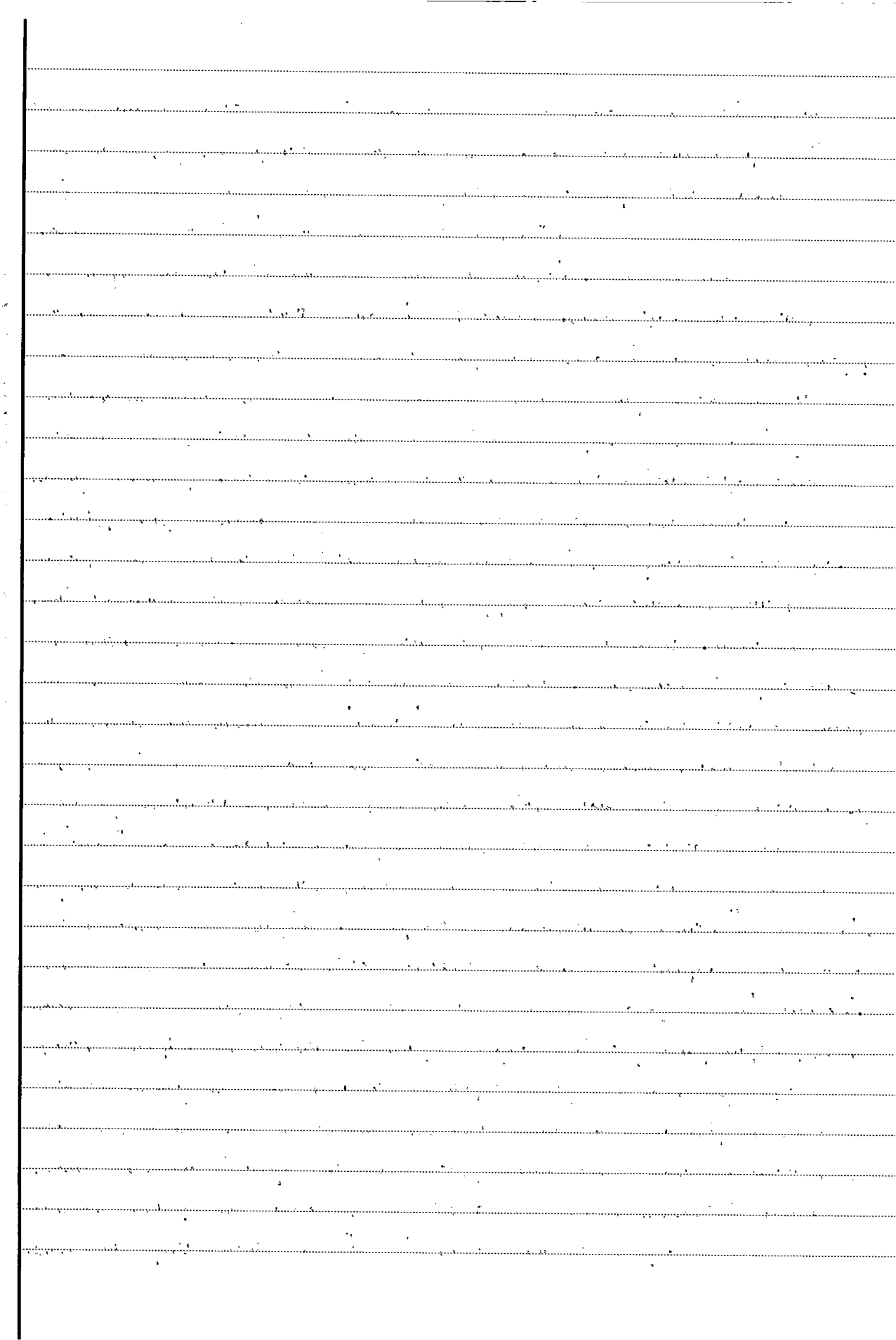
ההכסדה החברתי הראשונה היא שטאפ צריטק לשלם להם, אקמישה רוצה

להויר חתך (ולשנה הכסדה חברתי - ח"ו להצדן שאה, ח"ו הנעל.

12/12

יש כאן החלטה צדקה - גם לאנשים הקטן יש יוגר נגישות לרבות ויכול להנחיל
את צדקה, אך גם הקדימה שאין לה ראוי לכלכל כסף צדקה וממן בהשגה
הנעלה על המצנה להוכיח שאולי אדם כן חייב כנס. שכן זכר שמשנה
את הכלל הקלאסי של "המוציא מחמתו עליו הראיה".
ג. העקר הלא מנוחי אצל זה הוא בבוא נחמא מו, ז"ל. מצטטים מהפסוק
מי כסף פתחים יקח אלוהים (שמור כ"ג) ומסבירים בקוצר יקח ראיה אלוהים
אל כך מקשה זה גאון - למה יש צורך לומר זאת ולמצוא הוכחה בפסוק?
הכוונה הנהנה בכוונה כמו שבארם אדם כואב לו - הולך לכופא כך מי
שם לו דברים, טענה כלה אחר צדק לשכני כסף. אלא שאם לך
המבון המקור, משנים את ההסבר: מי בוד דברים יקח אלוהים - יקח דבריו
אלוהים, לומר מצדכ כפן על הצדק לרבות את סדכ הבאת הראיה.
הפסוק כמקור (ניטטיבי) נועד לסדר הבאת הראיה ולא כקביעה נעלה שבראש.
ואח"כ יש אמירה נוספת שקומה של פדמיים עסקים אנחנו מחלה או פדמיים
עם משנים את הסדר לומר נעלה לה יסל לצדקה לצד השני להחיל בו.
כאלו זה לא אומר בתואו על ידי המשפט הטעמי. במצבים של קשה ממש
או צדקה ללא הוכחה כלל "המוציא" לא יוצא כהנעלה וישם סמונול אחרים
למצב שצדק. צדקמאל: שור שנגח פנה ונמצא צדקה בצדק - יודעים
שנגח אך לא יודעים אם הפלה לפני או אחתו - בדעה ראיה. המשנה מצטה פסוק
של "חוקו" - 2 הצדק. סאו בנדק. הקומא מסברה שט צדק יחיד של סומכוס של
הקבלה להלכה. צדק חכמים קומה עם הקומא ועם זאת ישם מקומה בהלכה
שנעשה שימוש בכלל זה, ולא בכלל הקלאסי של המוציא מחמתו שמחייב "הל או סאם".
למשל כאשר שנים אוחזים בטלית ולא ידוע על מי השליטה - יחוקו. (קבט להלכה)
כאשר ישן ספק בדני קנטאר מהו צדק יש צדק לקבל את הדנס - ההלך והרמק
קובעים שיחוקו. נה האי קאון אל מוחץ לפר וקאט שבט ספק שבין חוקים, כאשר
לא יודעים מה הדין והספק הוא (ניטטיבי) - יש לחוק (לא הקבלה להלכה). מקור נוסף
שבו רואים שימוש בכלל הכטה אחר הוא משפט אמה שבו אמה חוקך בחכמת
משממש בכלל זה של יחוקו לקבי גלית התינוק למור שכרו שאין לה קיוע. לא
לדבר פה במחון! חמא משממש בכלל של סומכוס כפי לבימור האמר - של מי הוצר
ופורה פה עקונו לשימוש בכלל "יחוקו" במצבים המוטליים בספק.

12/14

נא ללא לכתוב בעפרון

3. א. (ד) טענת חוסר ההקנינה לנאורה בהם בשט העפרים שכן
 בשניהם נטענה הטענה שמהו בהלך הפוזיציוני של ההקנינה לא היה ברור.
 אך בעומק הענין הטענה נטענה מתאמת שונים בגאיה. בסיפור ההקנינה
 בעקבה של פסי מקיטה לא רק את הטוענה שלא ניתן מספר זמן לכמה
 לקחה פק, אלא גם את הטוענה ~~שה~~ שנעשה כאן שימוש בפני הכרעה
 שיהיה ויבט לשם הכרעה בצדדי היה קולט - חי אצמ. אנטואטיטיב
 הקנינה לא נראית בפני מהים להכניעה שישפוטו כיוון שהיא זיוורה אצדוקים
 ומפועלה צדק שיהיה ~~שאינו~~ מתקן. כאשר מצדדי קדככמה הוצגו
 שקול צטר ובהוצאותיהן משמעותיות אנו לא נוטים לקבל את ההקנינה בפני
 הכרעה (הם קספפו שקול הצטר השיפוט, פספ פלא ציר וצוד מקווה קספפה
 הינאלי). לטענה זאת כאשר ההכרעה נקבעת לחלקה משאבים, למי שרף
 מה אנו נוטים לקבל את ההקנינה, כאשר אין קוטיסיון וכוזים לנטאל נגיטה
 אישור ובהתייחס לכאן בצורה שווה - אז ההקנינה מהאמת. ההקנינה מאפשרת
 לנתק שקולים צדים ולפטר סיכונים בצורה שווה. צווקא קהיאתה של הקבחה
 גהייס שטלוני נטלוני את אונג הסגון" - לנאורה הנצק והסכון פוזכו בשווה
 מהמאה באמונה כמה ^{צומה} און שימוש בהקנינה כהחל לפקד כשימוש בהקנינה
 אצדוקי חלקה משאבים. טענת חוסר ההקנינה בשוג חורה יאיר ^{מפי המשפט} עזרה קספפאל כיוון
 שמהו בפועל הסכנים לא היה הוצן וזו כן יש לכמה את ההקנינה -
 המשמעה היא רק מי יקבל את הקניט, וצומה זאת חוסר ההקנינה ~~ש~~ שסס
 טענתו רומז לחוסר ההאמת של כלי ההקנינה להכרעה נונטיטיבית לרכיה וגם
 כן לצומה פסי צדק. $\frac{q}{p} = \frac{q}{p}$ ^{חלקי חלקי} $\frac{q}{p} = \frac{q}{p}$ ^{חלקי חלקי} $\frac{q}{p} = \frac{q}{p}$ ^{חלקי חלקי}
 (2) לצטר הרב ככפר מה שטענה בקסס טענת חוסר ההקנינה הווא במוצרה
 שהקב"ה לא התקנה בהקנינה, כדומך לא היה מחובקת והפוננה אוקיה
 למחכי ולגלצאג ההקנינה וזאת משום שההקנינה לא היה שוויה.
 היה ככפר חמד לפי שפפ שחאים קמ מתאמת שונים במקומו: ההקנינה
 בפני הכרעה קס ושיהיה ~~שאינו~~ צנכף לצמור בקהיאינים של השקחה
 ולא להיות מנוקף. ההקנינה יכולה להיות גיטוי של הצדק האולקי
 "אם קונת בהוצן, יצדק זה השקחה וזוהו כמו שמתק "הבה גמים".
 פאונה זה לא סגס חלקה טוורה של משאבים שלא יש כאן כלי לכוונה

נא לא לכתוב בעפרון

A series of horizontal dotted lines for writing, spanning the width of the page.

הרצון האלקי. כן שלוא טענה חוסר התקנה, ~~אם~~ או היו נשמרים
כללי השוויון הסגני התקנה על הקטי אזי ניתן היה לאמר שהתקנה
הפכה שם ההנהגה שבאש התקנה שוויונית וצדקה הקבה שגל להפניה
אך הסיפור של טסי גם אם הסלף ~~נשמרים~~ וישנה התקנה לא ניטה
לרוב לא התקנה בה מקל. לפי
ה. הבעיגור שבצדדיו של יהושע היא שבאשר הוא בא למכון ומפיל עליו

אם הקול הוא משורה של השימוש בקולות ש"צהה קטנים לחלוקה האלו
לנחלות. הוא מקבל מעטן ש"ש קו" עם הקולות ויורה כפי שהצדק לא יחול
התפיד ~~הקולות~~ התקול בתורה האלו. הקול הוא שהקול הוא כי מצוין בשם
מצדדי התורה האלו שדרי מצדדי התורה משאבים קנה ושריחיה (לכאורה)
אך קול כלל לביור האמה, ~~כחול~~ כחול לשיקול צטר שיש לו האכנה
הכוח קול-אילו מהאים! ניתן ליישם את הקול בהנהגה כוללת.
ניתן לראות את השימוש בקול גם בתורה האלו לא בתורה טיורה ושריחיה
אלא כחלק של ביור האמה שקולט לשימוש בהטטים באמה מקיט לשבר באיזה
חבל אלו וכן ישנה מתחברת אלקיה ושיין לביור. אומר מצדד התקנה
מוכנה משמים (ציון אילוף במאמרו "הקול כאלמני ליישוב סכסוכים").

בנוסף יש לומר כי קול זה הוא לא החלף שמכניס סופת את המהפכה
תמיד נדרש דבר מה נוסף כדי לומר את האמה. הקול הוא דבר אחר
צדקתו. ניתן לראות זאת באשר יהושע מקבל מעטן שיורה וגם הולכת להפס
את החיים באולו, כאשר יונתן נלכד בקול ושאול מקבל מעטן אומר מה עשה
יש כאן שימוש בקול כמטא ביור ואמה, שימוש הק ניצול חייב ההשקחה
שמעלה הקול. הסיפור יונה הנוסטים האחים מקבלים לצטר מה עשה,
מברחים ^{אילו} ~~אילו~~ ובמורה באמת של מושט כי יש להשלים לים.

בהחלה היה נראה שהשוטה לחוקה הנהלות אתה מראיה שם זו חלוקה
משלבים ובנוסף הוא של אונים ומלים השקחה קמורה (כך הקניא מנהג צדקה)
אך אילו הוא צדקתו- נוסף שהקלה משמה כללי חברה, כי זהלפ
צדקתו ששולל לקול את האמה בעזרת התקנה אלקיה.

שם: חיי התקנה האלו - קו קול - השקחה
הקולות על פני השטח את הקולות

נא ללא לכתיוב בעפרון

Blank lined paper for writing, featuring horizontal dotted lines and a vertical margin line on the left side.

נא לא לכתוב בעפרון

A series of horizontal dotted lines for writing, spanning the width of the page below the header.

וורפאס צוטאן לאַ ללאַ כּתוב בּעפּרן

A series of horizontal dotted lines for writing, spanning the width of the page.

